

FLORS DE PLÀSTIC

Ell sempre m'havia regalat flors de plàstic. Mai unes flors boniques, que feren olor i que tingueren vida. S'excusava i deia que no podia donar-me eixe tipus de flors perquè jo era molt despistada i acabarien morint, les pobres criatures. Per això sempre se m'havia quedat una punxadeta clavada al cor, perquè mai es va atrevir a regalar-me un bon ram de flors que jo poguera tindre com un tresor i, així, poder conservar una xicoteta vida en la meua casa.

Ell intentava compensar eixa falta amb altres coses: cartes que em donava dient que jo era la xica més guapa de totes, que era l'amor de la seua vida i xorrades com aquelles.

Per fi, un dia es va atrevir.

Va arribar el moment en què em va regalar un ram de flors amb una noteta en la qual posava: *Per a la teua gran ment no hi ha res xicotet, així que supose que podràs entendre com tractar un ram de flors i cuidar-les com em cuides a mi.*

Les vaig cuidar molt, les tractava com ell em va dir; com el cuidava jo a ell.

Una nit el vaig convidar a sopar per a que poguera veure que les flors no havien mort. Va aplegar i el primer que em va dir va ser que les flors estaven mortes. Aleshores jo li vaig contestar que ell ja me les va donar així perquè estaven exactament igual que el primer dia que les va dur a ma casa. Ell em va contradir:

—No, les has matat.

No sé per què em va dir això. Jo les tractava exactament com el tractava a ell, així que a casa ara hi havia dos cadàvers.

Un, el de les flors.

Un altre, el seu.

Potser no foren una vida, però els vaig guardar casa com el tresor que sempre havia promés.